

YEMİŞEN GÜLLERİ

Dr. İbrahim KILIÇ
bizimibrahim76@gmail.com

Kara-kuru bir kadını Ekiz Ayşe. Uludağ'ın güney yamaçlarının uzantısı konumunda olan engebeli ve aşırı kırık yapıda, seyrek ormanlık ve kayalık bir arazide kurulmuş, dış dünya ile fazla bağlantısı olmadığından çevresindeki Karakeçili köylerinden bile farklı bir şiveye evrilmiş Bükdere ağzında böyle bilinir, böyle anılırdı hep. "İkiz Ayşe" demektir şehirli ağzıyla. Alakasız gibi görünen bağlantılarla oluşmuş lakaplarla anılırdı herkes. O'na da "Ekiz Ayşe" düşmüştü bu lakaplar denizinde, dünyaya ikiz eşi olarak geldiği için.

Ekiz Ayşe, 1927'de dünyaya gelmişti, ay ve gün hanesinin boş olup sadece doğum yılının yazdığı, 1980'den sonra yenilenmiş nüfus cüzdanına ne kadar güvenilebilirse.

Çocukları okutmak için kırk yaşından sonra göç ettiler kasabaya. Kasabada elektrik vardı. 1986'da elektriğe kavuşabilecek olan 26 kilometre mesafedeki köye nazaran Taş Devri'nden Uzay Çağı'na geçmek demektir bu. Sıcaktı da kasaba, iyi gelmişti köyün nemli orman havasında bir türlü ısıtamadığı dizlerine. Sık gidip gelmek de istemiyordu köye. Ova bittikten sonra başlayan dolambaçlı-dik dağ yolu 10 kilometrelik bir mesafede 600 metre yükseğe çıkmak demektir. Askeriyeden emekliye ayrılmış arazi arabaları jipler gidip gelebilirdi bu sel bozuğu yollarda. Kıl çadırda ve yağma ve meşe kütüğünden yapılmış yayla evlerinde büyümüş bünyesi, jipin sarsıntısından ve benzin kokusundan tam üç gün hasta yatmasına neden olurdu bir buçuk saat süren bu yolculuktan sonra.

Kırk yaşına kadar köyde "Ekiz Ayşe" idi. Şimdi ise kasabada, hacca da gittikten sonra "Hacı Ayşe" olmuştu. Ağır ve kendine özgü nazal seslerin yoğunlukta olduğu o tuhaf Bükdere ağzına inat, 1888'de belediye statüsü almış, çok eski yerleşik bir geleneğe sahip bu küçük kasabada neredeyse aksansız bir İstanbul Türkçesiyle konuşulurdu.

Çocukluğu, gençliği, akrabaları ve ruhu köyün kayalıklarında, uçurumlarında, meşe dallarında takılı kalmıştı. Öte yandan bedeni kasabanın sıcaklığından, o da elektrik lam-

barının kabir karanlığındaki geceyi aydınlatmasından memnundu.

Bükdere'de bahar sevinci Yemişen Gülleriyle başlardı. Alıç ağacına benzer, meyvesi çok daha yavan ve küçük, çalimsı bir ağacı Yemişen. Keçi güdülen bu çalılık-makilik arazide köy çobanlarına bembeyaz çiçekleriyle baharı müjdelirdi. Tek tek değil de gruplar halinde açan bu çiçeklere gül denirdi.

Florası ve coğrafyası apayrı bir dünya olan kasaba, yoğun bir tarım arazisinin ortasında yer alır, baharı müjdeleye-

cek yabani bitki olmadığından bu iş şeftali çiçeklerinin pembeliğine düşerdi. Kasabada kırk yıl şeftali çiçekleriyle karşıladı baharı. Yemişen gülleri uzakta kalmıştı.

Yetmiş sekizinci baharında şeftali çiçeklerini göremeden bir karanlık perde çöktü yaşlı zihnine. Fenalaşınca çocukları hastaneye götürdüler ve Ankara’da doktorluk yapan küçük oğlunu çağırdılar. “Sağ frontotemporoparietal bölgede 5cm’lik infark alanı” yazıyordu tomografi raporunda. Felç geçirmişti “Ekiz Ayşa”

-Hayır, dedi küçük oğlu. Annem hastaneye yatmayacak, serumlarla iğnelerle deldiremem ben o narin bedeni. Başımda oturup köyden, eskilerden bahsedeceğiz.

Öyle de yaptılar. “Ekiz Ayşa” koyu bir karanlığın ardından öylece dinledi başucunda anlatılan yetmiş yıllık hatıraları, çocukluğunu, çobanlığını, bayırları, keçileri, yemişen güllerini. Bilinci kapalıydı görünürde. Beyninin en derin, en ilkel alanları aldı kontrolü eline, hipotalamusun derinliklerinde bir film gösterimi başladı sadece kendisinin izleyebildiği.

Tam kırk gün bilinçsiz yattı, ayrı bir âlemden izleyip dinledi köyünden ve çevre köylerden bastonlarını kakarak ziyaretine gelen eski ahbablarının ve akranlarının konuşmalarını.

Haftalar sonra yavaş yavaş perde aralanmaya başladı. Önce kaya güvercinlerinin boğuk seslerini duydu derinden. Sivri Çal’ın tepesinde ötüyorlardı. Sonra yaylanın kadim konçertosu uğuldamaya başladı kulaklarında. Annelerinden ayrılan oğlakların tiz melemelerinin keçilerin boyunlarındaki çan seslerine karışmasıyla oluşan yayla konçertosu. Ve notaların en dik perdesinde birden açıldı yemişen gülleri. Kırkinci günün sabahında döküldü ağzından kelimeler: “Şimdi yemişen gülleri açmıştır, aldın mıydı eline bir dilim ekmek, üzerine de bir kaşık kaymak, haydi doğru bayıra, keçileri gütmeye.”

Kalktı ayaklandı “Ekiz Ayşa”. Sol elinde hafif bir güçsüzlük ve dudağının sol kenarında hafif bir siliklik kaldı geriye sadece. Dört baharı daha yemişen gülleriyle karşıladı.

